

ΚΘΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἀνεπαφύρασα πικρὸ.
 Ἰράματα καὶ συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
 Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
 Γιὰ τὰ ξένα διως μέρα—δέκα φράγκα καὶ στὸ χέρι.

Ἐκστὸν καὶ τέταρτον ἀριθμοῦντες χρόνον
 ὅσῃ κλεινὴν ἐβρούμεν γῆν τῶν Παρθενῶν.

Ἔτος χίλια κ' ὄκτω κ' ἐγκόσος,
 νέα δράσις Ρωμῶν μὲ τὴν γλῶσσα.

Ἰουλοῦ δεκάτῃ κ' ἐνάτῃ,
 καὶ φυλαὶ συγκινούνται καὶ κράτῃ.

Χίλια δύο καὶ σαράντα,
 καὶ πρωτοφανῆ συμβάντα.

**Τὸ Σύνταγμα τῶν Τουρκοικῶν
 οὐτως συμβάν μοναδικόν.**

Φ.— Ὁ Σταμποῦλ ὀ χαϊρετῶ...
 ποίους ἔθνος ἀπῆχες...
 μὲς στὸ χῶμα σου πατῶ
 μὲ συγκίνησιν ψυχῆς.

Τὸ Γλιθὶ ὀμυλογῶ,
 τὸ περιβῶρον ἐλαίνο,
 δάκρυα χαϊρετῶ κ' ἐγὼ
 μ' Ἕλληνας καὶ Τούρκους χύνω.

Φέρομαι πρὸς οὐρανοῦς
 καὶ Βοσπόρους γαλιανούς,
 ἀνδρας φέλλω δαιμονίου,
 χαϊρετῶ τοὺς Ἀλβανούς,
 χαϊρετῶ τοὺς Ἀρμενίους.

Στάψω τῆς ἐλευθερίας
 τοὺς προμάχους τοὺς γενναίους,
 καὶ τοὺς ἀνδρας τῆς ἀνδρείας
 καὶ τοὺς σκαπανεῖς τοὺς νέους.

Γιὰ κροτάφους σκαπανεῶν
 σιγηλὸς στεφάνους πλέκω,
 καὶ μὲ στόμα κεχρηῶτον
 μπρὸς στὰ τρέπαιά των στένω.

Ἐἰς τοὺς Νεοτούρκους δόξα, τῆς προόδου τοὺς τομεῖς...
 τὴ χαρὰ μας ἀπὸ τούτους ἐν ἄν εὐχαίμ κ' ἡμῖς.
 Σέξ ὀ μάρτυρες ὀ κλέδοι Νεοτούρκους προσκυνεῖτε
 κ' ὀλοφύχως ἀνομιεῖτε
 τοὺς μακροῦς τιν τῶν ἀγῶνας
 νῦν, φαί καὶ στοῖμα αἰώνιας.

Σηκωθῆτε, σηκωθῆτε,
 καὶ μὲ τούτους φιληθῆτε
 κ' ἔλοι σας ἀδελφωθῆτε
 πρὸς ἀγῶνα σωτηρίας
 καὶ κοινῆς ἐλευθερίας.

Τὰ μαρτύριά των διατόων χρόνων στεναγμοῦ,
 τὰς σκληρὰς τὰς ἐξορίας, τοὺς θανάτους, τοὺς πηγμοῦς,
 κόσμοι τῆς Ἀνατολῆς ἀς τὰ φάλοιν ὀλοφύχως,
 κ' ἀς ἤχησ' ὀσῆν Σταμποῦλ βροντερῶν παϊάνων ἤχος.

**Ἔγνος μετὰ στεφάνων
 ὅτον κραταῖον Σουλτάνον.**

Τῆς Πόλις τὸν Καλήν δοξάξω κ' ἔπαινω
 καὶ τούτον προσκυνῶ,
 Ἐἰς τοῦ Γλιθὶ τὸ χῶμα τὸ κοῦτάδ μου τρέβω,
 κ' ἔμπρὸς εἰς τὸν Σουλτάνο
 συγκινημένος οὐκίθω
 καὶ τεμνεάδες κάνω.

Ὁ Χαϊρετλιὸ Σουλτάνε, χαῖρε καὶ πάλιν χαῖρε,
 κ' ἂν τάχῃς τετρακόσα
 ἐβῶς κοράκια τόσα
 καὶ σωτηρίαν φέρε.

Λαοὺς ἀδελφωμένους
 καὶ σκαπανεῶν καλαζομένους
 ἀπὸ τὸν Θρόνον βλέπε.

Ἔσο λαοφιλῆς,
 καὶ τῆς Ἀνατολῆς
 τὸ μεγαλειον σέπτε.

Ἔλα δεσπὰ νὰ λύσῃς
 μετὰ τῶν σκαπανεῶν,
 καὶ στόματα νὰ κλεισῇς
 ἀρκατικῶν ὀρνέων.

Ἄς σκορπισθοῦν μαυροῖσι,
 καὶ τόσαις Καμαρλίσι
 ἀς λείθουν παλγανθρώπων
 καὶ σμῆνῃ κατασκόπων.

Ἄκουσε προσηγῆς
 τὰ λόγια καθενὸς
 πιστοῦ σου δορυφόρου.

Κί' ες μένον ολόνα
φύμα και πεινασμένα
τά ψάρια του Βοσπόρου.

Αν δέν σοβ λείπη γνώσις
σήκω νά ταπεινώσης
τά μέτωπα τά γαυρα.

Σήκω νά τρίξουν θρόνοι
κι' έμας ν' άναπτερώνη
έλευθερίας αύρα.

Γαλήνιος κοιμού
κι' έπάκουσον έμου,
μά και του Περικλέτου.

Και πρόσταξ' έμβριθής
άφώδης ό καθείς
νά πίνη τόν καφφέ του.

Σουλτάνε Χαζρετλο,
Σουλτάνε Μαζρετλο,
κανένας πιά δέν τρέμει.

Νεότε με προφον νεύμα
και Νεοτούρκων πνεύμα
φωσά και σ'ό Χαρέμι.

Ο κόσμος άνεστήθη...
φουσκούν και τά στήθη
κάθε Χανούμ κυράς.

Κί' έκ της πολλής χαράς
πετούν τά πασομάκια,
πετούν και τά γιομαμάκια.

Υμνούν ποικίλα στίφη
τό κράτος σου, Καλήφη,
και συγκλονούν' έδάφη.

Φεύγουν Κισλαραγάδες
κι' άχόρταγοι φαγάδες
μέ τό σικτιρ-πλάφι.

Φεύγουν τζουζέδες νάνα
κι' από παντού Σουλτάνοι
οι προσκυνούν τρανοί.

Κί' εις γην επαγγελίας
σκορπίζουν φως εύλειάς
γελώντες ούρανοί.

Από και στρατώται
σκούζουν, Καλήφη πρώτε,
'μπροστά σ'ό' Ανάκτορά σου.

Νά ζήσης πολυχρόνιος
και Παποσάχ δαιμόνιος
μέ γεμά σου και χαρά σου.

Μέ πνεύμα Νεοτούρκων έλευθερον φωτίσου,
και γύρω σου πετούν
Ούρι του Παραδείσου
και Σύνταγμα ζητούν.

Κούπα βούρ,
στάσου ύψορ.
Βλέπε κάτω κι' άσπανά,
βλέπε άπάντα γιοκαρντά,
λέγε γινε και γκέλ μπουρντά
οι Μιγιστρων τραχαντά.

Κί' ό Βεζύρης ό Κουτοούκ
νά μη φαίνεται μπουτοούκ,
άλλά νά γεύη μπαγεούκ.

Κραταιότητα Σουλτάνε, δείξε σθένος, δείξε δρασιν,
και νά πής' στον Φερδινάνδο: ντουζέτμ κικορ μαγιάιν,
και τοδς τόσους μας έθροός νά τοδς κάνης μπιν παρταά
και τά μούτρα των κι' έμας νά τά βλέπωμε πατοά.

Σύνταγμα νά τραγουδούμε
και νά λέν φυλαι και γένη:
έγιντε μπακαλομά νά δούμε
πως τό Σύνταγμα θα γένη.

Σύνταγμα νά λειτουργή,
κι' έλκι μας μέ τό κολάι
νά γινούμε Μιραλάι,
δηλονότι Στρατηγού.

Κάθε τόσο την Βουλήν
σπαυδε νά την συγκαλέξ...
σώζε την' Ανατολήν
διά της' Ανατολής.

Σήκω σήκω τολμητίας νά φοφήσουν άρουραίοι,
σήκω, Παποσάχ έσύ,
νά γενούν σαλατακοί
του Ρεβάλ αι συνεντεύξεις και τά σχέδια του Γκρέυ.

Τάς πληγιάς νά βαλοσάμωσ του Συντάγματος ή χάρις,
άλλά πρόσεξε ποτέ σου τό δικό μας νά μην πάρης,
άλλως φανερά σοι λέω σάν θεράπων σου πιστός
συμπεριώτερον νά μείνής' στο και πρόφη καθεστώς.

Σουλτάνε μου, γχαντιμ σανά,
τρελλαινομάι για σένα,
Σουλτάνε μου, γχαντιρ μπανέ,
έδς Σύνταγμα κι' έμένα.

Σουλτάνε μου, γχαντιρ μπιζέ,
έδς από Σύνταγμα μεζέ
'στα κραταιά σου κρήνη
κι' ή Δύσας ές φρούτη.

Μάκρυνε, Παποσάχημ, την μαύρην καταγιγθα
κι' ες βασιλεύσ' είρήνη προς τό κοινόν συμφέρον,
κι' υπό την σπαράφι σου και κραταϊάν αγιγθα
ν' άκμάσθ νίν κράτος θεομάν φιλελευθέρων.

Παντού δικαιοσύνη,
λαών άδελφουσίη
και δάφνη και μυσίη.

Ν' άλλόξουν οι καιροί,
και μέσ' από καράμα
νά' βγουν Χανουμλερι
μέ χελιη σάν κεράμα.

Ἀφράταις Ὀθαλλοκαίς τόσον καιρὸ κλεισμέναις
γὰρ Σύνταγμα νὰ ποῦν
κί εὐνοήτους νὰ κτυποῦν,
καί Σωφραζέτ νὰ γίνουν καί χειραφετημέναις.

Κλεισμένα νὰ μὴ φθίνου τὰ ρόδα των οὐκ πρώτα,
τὰ μάτια των ν' ἀνοίξου μὲ Συναγμάτων φῶτα,
μ' ὀτομομπλ νὰ τρέχου, Σουλτάνε δοξασιμένε,
κί ἄνδρ πλὸ βίτ κί ἐκείναις εἰς τὸν Σωφρὸ νὰ λένε.

Ἄδρα ζειδωρὸς φως...
Παποσάχη τοῦκ γμασά.
Ἐμπροστά σου γόνυ κλίνω,
ὄξυμνῶ, σὲ μεγαλῶνω.

Ἄστυνόμεοι μυστικοί
φεύγουσ ἀπ' ἔδῃ κί ἐκεῖ,
πάει κί ἡ λογοκρισία,
στὴν Σταμπούλ φετοχουσία,
κί ἔλα γίνονται θυσία.

Δὲν θὰ λέγ κί ἡ Πόλη τὸ γνωστὸν γμαγίς ἄλτου,
ἔγω πλέον κἀθε ρόπος,
νὰν ἑλευθερὸς κί ὁ τύπος,
κί ὁ Ρωιμρὸς ὁ σιχοπλάκος νὰ κυκλοφορῇ παντοῦ.

Ἐπὶ κρυστάλλινον τὸ νῆμα τῆς ἑλευθερίας λούσου
κί ἔχε δύναμιν μονάχη τὴν ἀγάπην τοῦ λαοῦ σου.
Φεῦγε πάντοτε οὐκέρως τοὺς βολίους, τοὺς ὑπὸύλους,
μὰ ν' ἀφίγγε πότε πότε καὶ τοῦ θρόνου τοὺς Σιμβούλους
νὰ βουρλιζωνταί μετρώνας τρεῖς στὰ λάβρα, τρεῖς στὰ ῥόδια,
καὶ νὰ κἀνῆς Ἀμφιτρίταις νὰ πηγαίνεις σὲ ταξείδια.

Νεύεις, σὲ πὶ Καλίση,
κί ἔχθρῶν ἀγρίων σήση
τὸ κέδουσε παποῦται.

Κί εὐνοήτους κινηγῶ
οὐκ τῆς Χανουρ κί ἔγῶ
μὲ ναργιλέ μαρκαῖου.

Νέα πνοή,
νέα ζωή
λαοὺς ἐσυμφιλίωσις.

Ὅγοῦρ ὀλά,
χαῖρ ὀλά,
τὸ Σύνταγμα τ' αἰείωσις.

Ἐκ τῆς Σταμπούλ ἐπιστολῆς τοῦ πατριώτου «Φασουλῆ».

Βρὲ Περικλέτο φαφλατά,
τὰ πιστεύεις ποῖ κί αὐτά,

πῶς κί ἡ Τουρκία Σύνταγμα θὰ κἀνῃ μετ' ἄθῆνας...
τί ξαφνικά ποῦ ἔβλεπομε, σὲ τοῦτον γένῳ αἰῶνα.

Γιὰ πῆς μου ποῦς ἐπίστευε ποῖ τοῦ μακομορῆ,
πῶς ὀβόγαινε κί ὁ Παποσάχ ἀπὸ τὸ κερὰδῆρ
πρὸς τὸν κυρίαρχον λαὸν λόγο κί αὐτὸς νὰ βγάλλῃ;
τὸ χάρεσε ποῖ κί αὐτὸ τὸ κλοῦδῳ σου κεφάλι;

Ἄλθῆνῃ, συγγίνης εἰδόντος τὰ στήθη...
Τι θέλετε, τοὺς ρώτησε κί ἀπήντησε νὰ κλήθῃ:
Ἐδνεῖχε καὶ κατὰ σκοπὸν, κί ἄλλα πολλὰ καθόνμα
μὰς ἔκαναν, Ἄδβουλ-Χαμίτ νὰ μὴ οἰδομε χρόνια.
Γι' αὐτὸ ὁ ἐπιδομήσαμε κί ἔλθαμε στὸ Παλάτι
γιὰ νὰ γνωρίσωμε κί ἡμεῖς τὸν Παποσάχ κομμάτι.

Κί ὁ μέγας Παποσάχ ποῦ λῆς
ὀμίλησε μὲ τόνου:
εἶναι τὸ μέλλον ἀσφαλές
καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον.

Ἀπότου τὸν Ὄσμανλιδῶν τὰ σκήπτρα συγκερὰθ
τίποτα δὲν ζῆτῶ
κί ἄλλον δὲν ἔχω πῶσον μοῦ παρὰ τὴν οὐστηριαν οὐκ
κί ἐργάζομαι πρὸς τὸ καλὸν καὶ τὴν εὐημερίαν οὐκ.